

Arrest

nr. 96 148 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters dienen op 24 februari 2009 elk een asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Eerste verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 28 september 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Deze aanvraag wordt op 15 september 2010 ontvankelijk verklaard.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 januari 2012, in antwoord op de ingediende asiolverzoeken, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters stellen tegen deze beslissingen beroepen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 maart 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

1.5. Verzoeksters dienen bij aangetekend schrijven van 2 mei 2012 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.6. Bij arresten met nummers 81 328 en 81 329 van 15 mei 2012 verwerpt de Raad de door verzoeksters ingestelde beroepen tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012.

1.7. Op 28 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste verzoekster. Deze beslissingen worden op 13 september 2012 aan verzoeksters ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4^e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 17/04/2012 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 02/05/2012 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle onontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, kan er geen rekening worden gehouden met de aanvulling dd. 24/07/2012 (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteld in de volgende bewoordingen:

"Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd".

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeksters voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 3 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij lichten het middel als volgt toe:

"[...] Terwijl,

Vooreerst, de verzoekende partij verwijst naar het medisch attest dat zij voegde bij haar verzoek, waaruit bleek dat zij aangedaan is door een ernstige depressie en verder dat zij dient aangezien te worden als een persoon met een ernstige handicap;

Dat de verzoekende partij dus een ernstige ziekte inroept en tevens een ernstige aandoening;

De beslissing is bijgevolg foutief gemotiveerd, daar ze geen rekening houdt met hetgeen werkelijk vermeld staat op het type-attest;

Het art. 9ter van de wet, heeft het trouwens niet alleen over ziektes maar ook over aandoeningen, zodat tevens art. 9ter van de wet werd geschonden;

En terwijl,

De eerste verzoekende partij aan geen enkel onderzoek werd onderworpen;

Dat het strijdig is met art. 3 E.V.R.M. een ernstige zieke uit te wijzen of iemand uit te wijzen, die een ernstige ziekte of aandoening inroept in de zin van art. 3 E.V.R.M., zonder deze persoon aan een onderzoek te onderwerpen;

En terwijl,

De artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk voorschrijven dat er met de gezondheidstoestand dient rekening gehouden te worden, op het ogenblik dat aan iemand een Bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten;

Dat verder de verzoekende partij stukken heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij in Georgië in haar toestand nergens terecht kan noch voor opvang, noch voor verzorging;

Dat in casu alleen aan de eerste verzoekende partij een bevel wordt gegeven het land te verlaten;

Dat de eerste verzoekende partij absoluut niet in staat is, zich zonder steun van derden te behelpen;

Dat uit de beslissing geenszins blijkt dat er met de gezondheidstoestand van eerste verzoekster werd rekening gehouden, alvorens de beslissing werd genomen;

Dat er evenmin werd gemotiveerd, waarom er in casu met de gezondheidstoestand geen rekening zou moeten gehouden worden;

Dat aldus de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, werden geschonden, evenals de motiveringsverplichting;"

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Verzoekende partij stelt als zou zij een ernstige depressie hebben. Zij zou een ernstige ziekte invoeren. Zij zou aan geen enkel onderzoek onderworpen zijn. Zij zou in Georgië niet terecht kunnen voor opvang en verzorging. Zij zou zich ook niet zonder steun van derden kunnen behelpen. Er zou geen rekening zijn gehouden met haar gezondheidstoestand.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 28 augustus 2012 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en waarmee verzoekende partij bevolen wordt om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij werpt een schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij moet in dat geval aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggesteerd, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster zich in het inleidend verzoekschrift beperkt tot het uiten van vage en algemene beschouwingen, zonder uiteen te zetten om welke reden artikel 3 van het EVRM geschonden zou worden in haar concrete geval. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich, volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel van het 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (R.v.St. nr. 105.233 van 27 maart 2002, R.v.St. nr. 105.262 van 28 maart 2002, R.v.St. nr. 104.674 van 14 maart 2002) .

Verzoekende partij heeft geen standaard medisch attest aangeleverd waaruit een voldoende graad van ernst blijkt. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan, en betwist de beslissing als dusdanig op dit cruciale punt niet.

Artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet is nochtans duidelijk:

" (...) Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de zieker haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. (...) "

Verzoekende partij hoorde dus te weten dat zij informatie diende aan te leveren omtrent de graad van ernst. Zij is zelf onzorgvuldig geweest bij de voorbereiding van het aanvraagdossier.

Indien de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, dient het medische risico geenszins meer te worden ingeschat door een arts aangesteld door het bestuur. Aangezien niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden werd voldaan

dienen de voorwaarden betreffende de gegrondheid van de aanvraag immers niet nader onderzocht te worden, noch diende dienomtrent te worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing werd wel degelijk afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verzoekende partij kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift.

Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het' doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, dient gezegd dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid, tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is niet ernstig. [...]"

3.3.1. Bespreking van het middel wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.3.1.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven wordt aangegeven op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt zo geduid dat de aanvraag van verzoeksters om tot een verblijf in België te worden gemachtigd op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, omdat het bij het indienen van de aanvraag overgelegde standaard medisch getuigschrift van 17 april 2012 niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van deze bepaling. Meer specifiek wordt vastgesteld dat het standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de ziekte niet vermeldt. Verder wordt ook gemotiveerd dat bij het indienen van de aanvraag geen ander medisch getuigschrift overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift voorlag en dat, nu de ontvankelijkheidsvoorwaarden moeten zijn vervuld op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, geen rekening wordt gehouden met de overgemaakte aanvulling van 24 juli 2012.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeksters in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.1.2. In zoverre verzoeksters aanvoeren dat de motivering die ten grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing niet correct is, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. [...]

§ 2. [...]

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. [...]

§ 5. [...]

§ 6. [...]

§ 7 [...]"

In de eerste bestreden beslissing wordt niet betwist dat het vereiste standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd. De verblijfsaanvraag wordt evenwel onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat het standaard medisch getuigschrift dat bij de aanvraag werd voorgelegd de graad van ernst van de aandoening van eerste verzoekster niet vermeldt.

Uit artikel 9ter, § 3, 3° *juncto* artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden.

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet verder dat het bedoeld standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt onder “*punt B/ DIAGNOSE*” een “*gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend*” gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de “*ernst van de aandoeningen*”. Er is geen specifieke vraagstelling over de “*graad van ernst*” voorzien. Daarom volstaat het dat de graad van ernst uit het standaard medisch getuigschrift blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B (RvS 25 september 2012, nr. 220.747).

In het bij de verblijfsaanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift op naam van eerste verzoekster wordt onder de vraag naar de medische voorgeschiedenis gesteld dat “*La patiente est en stupeur [...]. Elle reste immobile dans sa chambre et ne dit rien. Elle a aussi des crises d'agressivité et d'angoisse. A cette occasion elle a été hospitalisée à Namur [...]*” (vrije vertaling: patiënte hult zich in stilte. Zij blijft onbeweeglijk in haar kamer en zegt niets. Zij heeft ook aanvallen van agressiviteit en van angst). Onder de vraag naar de diagnose wordt enerzijds melding gemaakt van een ernstige depressie (“*depression majeure*”) die gepaard gaat met paniekaanvallen (“*crises de panique*”). Anderzijds is er sprake van een invaliditeit van de onderste ledemaat rechts (“*[i]mpotence du membre inferieur droit [...]*”). Er wordt als conclusie in het standaard medisch getuigschrift verder aangegeven dat eerste verzoekster voor 80 procent invalide is en er sprake is van “*12pts*” wat het verlies van autonomie betreft.

Gelet op deze gegevens dient te worden aangenomen dat verweerder verkeerdelijk voorhoudt dat de graad van ernst van de aandoeningen waaraan eerste verzoekster lijdt niet is weergegeven in het bij de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift. De door eerste verzoekster geconsulteerde geneesheer zette immers, in het standaard medisch getuigschrift, duidelijk uiteen dat de depressie waaraan eerste verzoekster lijdt ernstig is waarbij deze zich bovendien kenmerkt doordat deze gepaard gaat met paniekaanvallen en waarbij deze depressie samenvalt met een fysieke beperking aan de onderste ledemaat recht waarvan wordt aangegeven in welke mate deze fysieke beperking invaliditeit en verlies van autonomie tot gevolg heeft.

Er blijkt aldus dat verweerder op een incorrecte grond heeft besloten tot de toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van dit middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing dringt zich bijgevolg niet op.

3.3.2. Bespreking van het middel in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing

3.3.2.1. De Raad merkt allereerst op dat de tweede bestreden beslissing enkel is gericht aan eerste verzoekster en dat bijgevolg ook enkel eerste verzoekster over het vereiste persoonlijk belang beschikt om in rechte op te komen tegen deze beslissing.

3.3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – waarvan de juridische draagwijdte hierboven is weergegeven – stelt de Raad vast dat in de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt geduid dat eerste verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt eerste verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

3.3.2.3. Eerste verzoekster betoogt, onder meer, dat de tweede bestreden beslissing is genomen met schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, omdat bij het nemen van deze beslissing geen rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand. Deze bepaling stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Overeenkomstig artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet dient onder een “*beslissing tot verwijdering*” te worden verstaan “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”.

Gelet op voormelde definitie dient te worden aangenomen dat de *in casu* tweede bestreden beslissing een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft.

Op grond van voormelde bepaling dient te worden aangenomen dat het bestuur bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening dient te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene indien er aanwijzingen voorhanden zijn van (ernstige) gezondheidsproblemen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt als dusdanig geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op aan het bestuur, doch er dient niettemin op een of andere manier te blijken dat wel degelijk rekening is gehouden met de naar voor gebrachte gezondheidstoestand. Dit kan bijvoorbeeld blijken uit de stukken van het administratief dossier of uit een andere genomen beslissing waarbij de ingeroepen medische redenen die zich zouden verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland reeds werden weerlegt.

De Raad stelt vast dat eerste verzoekster op 2 mei 2012 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf indiende om op medische gronden te worden gemachtigd tot een verblijf nadat een eerdere aanvraag

ten gronde werd afgewezen. De tweede aanvraag werd tevens op 28 augustus 2012 onontvankelijk verklaard, omdat de graad van ernst van de aandoeningen niet zou zijn vermeld op het standaard medisch getuigschrift. Hierbij werd aldus niet weerhouden dat de aanvraag was gesteund op dezelfde elementen die werden ingeroepen in het kader van de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden.

Uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt als dusdanig niet dat rekening werd gehouden, bij het nemen van deze beslissing, met de gezondheidstoestand van eerste verzoekster zoals door haar ingeroepen in voormelde aanvraag.

De Raad stelt daarnaast vast dat uit het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 28 augustus 2012 oordeelde dat in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 17 april 2012 geen uitspraak werd gedaan over de graad van ernst van de aandoening, vaststelling die – zoals blijkt uit de bespreking van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing – niet kan worden weerhouden, en dat aldus niet is voldaan aan de in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde ontvankelijkheidsvoorwaarde, niet kan worden afgeleid dat de gezondheidssituatie zoals aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 mei 2010 als dusdanig op enigerlei wijze in rekening is genomen. In voormelde beslissing werd immers enkel uitspraak gedaan over de vraag of de graad van ernst is vermeld in het standaard medisch getuigschrift.

Gelet op wat voorafgaat, kan eerste verzoekster aldus worden gevolgd waar zij aangeeft dat, ondanks het gegeven dat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 mei 2012 medische gegevens naar voor bracht die volgens haar een terugkeer naar haar herkomstland vanuit medische oogpunt verhinderden, met deze medische gegevens geen rekening werd gehouden bij het nemen van huidig voorliggende beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dit in strijd met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de op 2 mei 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op dezelfde dag dat de tweede bestreden beslissing werd genomen onontvankelijk werd verklaard, kan geen afbreuk doen aan voormelde vaststelling, nu bij het nemen van deze beslissing de aangevoerde gezondheidstoestand niet als dusdanig werd beoordeeld en in deze beslissing ook ten onrechte werd weerhouden dat de graad van ernst van de aandoening niet zou blijken uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift.

Er is bijgevolg eveneens grond tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing dringt zich bijgevolg evenmin op.

4. Korte debatten

Verzoeksters hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2012 tot niet-ontvankelijkverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS